

da selv at afgøre disse Spørgsmaal efter et Skøn over samtlige Omstændigheder; for saa vidt den efter det foreliggende anser sig i Stand dertil.

Parts Ed. De oven for omtalte Regler om Parter's Afhøring som Vidner uden Ed ville formentlig i væsentlig Grad forringe Antallet af Tilfælde, hvori man maa ty til Parts Ed. Dette Institut bevares dog som en Nødhjælp, dels i enkelte bestemte Tilfælde, i hvilke dets Anvendelse alt nu er lovhjemlet, og hvor i alt Fald den Indflydelse, som det i Praksis indirekte øver, maa antages at være baade betydelig og gavnlig (Haandskrift—Handelsbøger—Paternitetssager); dels i øvrigt, hvor der efter Rettens Skøn kan være Grund dertil. Men medens den nuværende Ordning med Hensyn til Parts Ed er den uheldigst mulige, idet nemlig Parts Ed henskydes til Aflæggelse efter Dommens Afsigelse, og dens Aflæggelse afskærer Adgangen til Appel, ved hvilken Ordning mulige Menedstilbøjeligheder omgærdes med den størst mulige Betyggelse, ordnes i Udkastet Forholdet saaledes: Retten afsiger først en foreløbig Dom, hvorved Parts Ed tilstedes eller paalægges, idet der samtidig fastsættes en Frist for Edsafleggelsen. Naar Fristen er udløbet, og det har vist sig, om Parten kan og vil aflægge Eden, afsiger Retten den endelige Dom. Fra denne regnes saa Fuldbyrhedsfrist og Ankefrist.

Dokumenter. Om Dokumenters Beviskraft opstilles ingen særlige Regler ud over disse, at der kan forlanges Parts Ed af den, der vil benægte Ægtheden af et med hans Underskrift forsynet Dokument, saavel som af den, der vil benægte Rigtigheden af en autoriseret og ordentlig ført Handelsbogs Indhold. — Den Part, der er i Besiddelse af Dokumenter af Betydning for Sagen, er pligtig paa Opfordring at fremlægge disse, uden Hensyn til om Fremlæggelsen er imod hans egen Interesse. Derimod er Trediemands almindelige Pligt til at bidrage til Sagens Oplysning ved at give Retten eller Parterne Adgang til Benyttelse eller Besigtigelse af Dokumenter; der ere under hans Raadighed, undergivet den Begrænsning, at Pligten bortfalder, for saa vidt Dokumentets Fremførelse vilde kunne skade ham selv eller paadrage ham Udgifter eller betydelig Ulejlighed. Hvor den angivne Pligt herefter paahviler Trediemand, kan den, om fornødent, fremtvinges ved en Kendelse af den Ret, for hvilken Hovedsagen svæver, medens man i nugældende Ret er henvist til at gaa den besværlige Vej at anlægge selvstændigt Søgmaal mod Trediemand.

16. Bevismidlerne i Strafferetsplejen. *Vidnepligten* er for saa vidt videregaaende i Strafferetsplejen end i den borgerlige Retspleje, som i Strafferetsplejen ogsaa den Sigtedes Ægtefælle, Forældre og Børn have en ubegrænset Vidnepligt (dette er for kriminelle Sagers Vedkommende stemmende med den gældende Ret); dog har Retten Beføjelse til efter Omstændighederne at undlade at tage saadanne Sigtede nærstaaende Personer i Ed. Den eneste Begrænsning af Vidnepligten af almindeligere Karakter inden for Strafferetsplejen bliver herefter den, at et Vidne kan nægte at svare paa Spørgsmaal, hvis Besvarelse maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd; — en Undtagelse, der selvfølgelig ikke er af stor praktisk Betydning, da det efter Undtagelsens Beskaffenhed i Reglen vil være meget pinligt for et Vidne at paaberaabe sig den. I øvrigt gælde de oven for omtalte Regler om Vidner i den borgerlige Retspleje i det væsentlige ogsaa i Strafferetsplejen. Det samme gælder om de oven for omtalte Regler vedrørende *Syn og Skøn*; hvorved dog skal bemærkes, at det i Udkastet vedrørende Strafferetsplejen særlig fremhæves, at Retten selv kan foretage Besigtigelse af Personer, Genstande og Lokalteter, naar